

ת"פ 38487/01/20 - מדינת ישראל נגד שמעון בן מויאל

בית משפט השלום בקרית

ת"פ 38487-01-20 מדינת ישראל נ' מויאל
תיק חיצוני: 380340/2019
בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא
מאשימה מדינת ישראל
נגד שמעון בן מויאל
נאשם

החלטה

בקשה לביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק.

העובדות וטענות הצדדים

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פגיעה, לפי סעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 28.8.19 תקף הנאשם את המתלונן באחת מחנויות הקניון שבקריית אתא בכך שנגח בראשו, בעט ברגלו וזרק לעברו נעל אשר לא פגעה בו. למתלונן נגרם בשל כך פצע פתוח בעפעף באורך 3 ס"מ, חבלה בצוואר ושפשוף שטחי באפרכסת שמאל.
2. בפתח משפטו טען הנאשם, באמצעות סנגורו, טענה מקדמית לפיה כתב האישום הוגש תוך פגיעה בעקרון השוויון ומתוך אכיפה בררנית. נטען כי הנאשם עומד בתנאים המאפשרים עריכת הסדר מותנה עמו וכי המאשימה לא שקלה את השיקולים הרלוונטיים לצורך הצעת הסדר מותנה, כגון היעדר עבר, הודאה בעבירה, חרטה ונסיבות אישיות קשות. כן הפנה הסנגור למקרים בהם הוצע לחשודים הסדר מותנה בנסיבות אותן מצא כדומות לענייננו וטען כי המאשימה צריכה לנמק במה שונה עניינו של הנאשם ומדוע לא נהגה בו באופן דומה.
3. המאשימה השיבה לטענה בכתב. נטען כי הזכות לעריכת הסדר מותנה אינה מוקנית לנאשם באופן אוטומטי, אלא היא נתונה לשיקול דעת המאשימה אשר אמורה לבחון אם הסדר מותנה מתיישב עם האינטרס הציבורי הכולל בנסיבות המקרה. צוין כי לרשויות התביעה נתון שיקול דעת רחב בשאלת העמדה לדין של נאשמים וכי בית המשפט אינו "תובע על" ואינו מחליף את שיקול דעת המאשימה. כן נטען, בהקשר הקונקרטי, כי ההחלטה אם להגיש כתב אישום או להציע הסדר מותנה עשויה להיות מושפעת מהראיות, ובמקרה זה קיים סרטון המתעד את התקיפה, אשר בית המשפט טרם נחשף לתוכנו. ביחס למקרים עליהם הצביע הסנגור ובהם הוצעו לחשודים הסדרים מותנים, טענה המאשימה כי לא ניתן לבסס טענה בדבר פגם היורד לשורשם של דברים על סמך דוגמאות בודדות, אלא על

ההגנה להציג התנהגות שיטתית של המאשימה אשר הופרה במקרה זה. כן טענה היא בהקשר זה כי נסיבות המקרים שהוצגו שונות מענייננו במספר נתונים רלוונטיים ובהם התנהגות החשוד, מקום התקיפה, משכה וחומרת הפגיעה. המאשימה הפנתה אף להנחיית היועץ המשפטי לממשלה בנושא לפיה יש להציע הסדר מותנה רק במקרים בהם הנזק שנגרם אינו רב. נטען כי במקרה זה נסיבות המקרה חמורות למדי ואין בכתב האישום "היבש" (כלשון המאשימה) להצביע על כך, בניגוד לחומר החקירה שעל בסיסו הופעל שיקול הדעת. משכך, ביקשה המאשימה לדחות את הבקשה.

המסגרת הנורמטיבית

4. סגירת תיק בהסדר הוא הליך חדש יחסית שהוסף לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן - חסד"פ) במסגרת תיקון 66 (ס"ח תשע"ב מס' 2347 מיום 2.8.2012, בעמ' 599; ראו גם ה"ח הממשלה, 416, בעמ' 210). במסגרת זו רשאי תובע להציע לחשוד כי בכפוף להודאתו ולעמידה בתנאי ההסדר, ייסגר תיק החקירה ולא יוגש נגדו כתב אישום. במסגרת תנאי ההסדר רשאים הצדדים להסכים כי החשוד ישלם קנס בשיעור שלא יעלה על ₪ 14,400; יפצה את המתלונן בסכום שלא יעלה על ₪ 14,400; יחתום על התחייבות להימנע מעבירה; יעמוד במבחן לתקופה של שנה; וכן תנאים נוספים כאמור בתוספת החמישית. באם יעמוד החשוד בהסדר שהוצע לו, ייסגר התיק במשטרה בעילה של "סגירה בהסדר" (סעיף 67א(א) לחסד"פ). החוק מגביל את סמכות התובע לנהוג כך בעבירות מסוג חטא ועוון בלבד (בכפוף לאמור בסעיף 67א(ג) לחסד"פ) ובתנאי שסבור הוא שנסיבות העניין אינן מצדיקות עונש מאסר בפועל (סעיף 67א(ד)(1) לחסד"פ). כמו כן, הדבר אפשרי רק אם לא נרשם לחובת החשוד פרט רישום כלשהו ולא נערך עמו הסדר מותנה בחמש השנים האחרונות, וכן לא תלויים ועומדים נגדו תיקים אחרים או כתבי אישום פתוחים (סעיף 67א(ד)(2) לחסד"פ).

5. על תכליתו של הסדר זה ציין בית המשפט העליון כי:

"התכליות המונחות ביסוד התיקון לחוק הן יצירת "התאמה טובה יותר בין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה לבין חומרת התגובה החברתית המופעלת נגד העבריין" לצד "הרחבת האכיפה על תיקים פליליים שכיום נסגרים מחוסר עניין לציבור, בין מאחר שאינם מצדיקים סנקציה פלילית ובין בשל אילוצי כוח אדם וזמן שיפוטי" (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 61) (הסדר לסגירת תיק מותנית), התשס"ט-2008, ה"ח 210). מדובר, אפוא, ב"נתיב ביניים" בין סגירת תיק בעילה של היעדר עניין לציבור לבין העמדה לדין פלילי. (בג"צ 8808/14 נג'אח מבראק מוסא פרחאט נ' היועץ המשפטי לממשלה (27.9.2017))

6. הנה כי כן, המאשימה רשאית להימנע במקרים מסוימים מהגשת כתב אישום, חרף קיומה של תשתית ראייתית מתאימה, ולהציע לחשוד תחת זאת הסדר מותנה. החוק נוקט לשון רשאי, ומשכך הנושא נתון לשיקול דעת המאשימה, אשר כבכל החלטה מנהלית עליה להחליט לאחר ששקלה את מלוא השיקולים הרלוונטיים, נמנעה מלשקול שיקולים זרים ועשתה זאת לאחר בחינה עניינית וראויה של העובדות (בג"צ 8082/15 עמותת הל"ה - העמותה למען הקשיש נ' משרד הרווחה (10.7.2016)).

7. הנאשם טוען כי המאשימה לא שקלה את מלוא הנסיבות הרלוונטיות במקרה זה וכי הפלתה אותו ביחס לאחרים אשר נערך עמם הסדר מותנה בנסיבות דומות. לאור כך סבור הוא שקמה לו טענה להגנה מן הצדק. לנושא זה אפנה כעת.

הביקורת השיפוטית על החלטות המאשימה בטענה לאכיפה בררנית

8. כידוע, "אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים - היא אכיפה בררנית (selective enforcement)" (ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח'** (10.9.2013), להלן - **עניין פולדי פרץ**). אכיפה בררנית יכולה להתקיים בשני מצבים עיקריים. האחד, כאשר טוען הטענה מצביע על מקרים אחרים (בפרשות שונות) בהם נקטה הרשות ביחס שונה כלפי חשודים בעלי נתונים זהים לשלו. השני, כאשר נאשם טוען שמעורבים אחרים באותה פרשה זכו ליחס שונה למרות שאין הבדל ענייני ביניהם. ענייננו נכנס לגדרי המקרה הראשון.

9. הנאשם עתר לבחינת התנהלות המאשימה על פי טענת ההגנה מן הצדק ולא על פי דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים. המאשימה התייחסה אף היא למסלול ההגנה מן הצדק בלבד. אומר כבר עתה כי בנסיבות ענייננו המסלול המתאים לבחינת הטענה הוא במסגרת הטענה להגנה מן הצדק וזה יהיה אפוא מסלול הדין (ראו גם דעת הרוב בנושא ברע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רפי רותם** (5.5.2020); רע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' יוסף ורדי ואח'** (31.10.2018); להלן - **פרשת ורדי**).

10. אכיפה בררנית היא אחד המופעים של ההגנה מן הצדק ומשכך המבחן החולש על הנושא הוא המבחן המשולש הנוהג בבחינת טענה להגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחסד"פ. במסגרת מבחן זה, תחילה על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליך ואת עוצמתם וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם. השלב השני עניינו בשאלה אם הגשת כתב האישום, או ניהול ההליך, עלולים להביא לפגיעה חריפה בתחושת הצדק. באם התשובה היא חיובית יש לשאול האם ניתן לרפא את הפגמים בדרך מתונה יותר מביטולו של כתב האישום. ודוק: אין חשיבות לסיבה בעטייה התרחשה האכיפה הבררנית וגם אם מקורה בטעות של הרשות ולא בזדון, מוסמך בית המשפט להושיט לנפגע סעדים, עד כדי ביטולו של כתב האישום ("הגישה הנוהגת במשפט הישראלי ביחס לעילת ההפליה אינה מחייבת הוכחת מניע פסול, אלא מסתפקת בהוכחת תוצאה מפלה" (ע"פ 8551/11 **יצחק כהן סלכני ואח' נ' מדינת ישראל** (12.8.2012); להלן - **פרשת סלכני**); וכן "החלטה המובילה לתוצאה מפלה תיפסל אף אם בבסיסה מניע טהור ואף אם מדובר בהפליה לא מודעת" (ע"פ 5975/14 **אברהים דרויש אנבריה נ' מדינת ישראל** (31.12.2015); וכן **פרשת ורדי**, בה נקבעה ההלכה בנושא).

11. בשלב הראשון יש לבחון אם מעשי הרשות או מחדליה מהווים "פגם" המקים את הסמכות לבחון את תוצאתו בהתאם למבחן התלת שלבי שבסעיף 149(10) לחסד"פ (**פרשת ורדי**, בסעיף 99 לפסק דינו של כב' המשנה לנשיא, השופט מלצר). לצורך זיהוי הפגם על בית המשפט למצוא את קבוצת השוויון הרלוונטית לאדם המעלה את הטענה (**פרשת סלכני**, סעיף 14), שהרי "החובה לנהוג בשוויון חלה תמיד כלפי קבוצה מסוימת של אנשים או גופים, המהווים את קבוצת השוויון, ולא כלפי אנשים או גופים מחוץ לקבוצה זאת" (בג"ץ 3792/95 **תאטרון ארצי לנוער נ' שרת המדע והאמנויות**, פ"ד נא(4) 259 (1997)).

12. ראינו לעיל כי תנאי בסיסי לעריכת הסדר מותנה עם חשוד הוא שהתובע סבור שהעונש המתאים לחשוד אינו כולל מאסר בפועל (סעיף 67א(ד)(1) לחסד"פ). רוצה לומר, כי אם התובע סבור שהעונש המתאים לנאשם כולל מאסר בפועל (ולו בעבודות שירות), הוא אינו רשאי להציע לו הסדר מותנה. במקרה זה צוין בכתב האישום כי באם יורשע הנאשם ישנה אפשרות שהמאשימה תעתור לעונש מאסר בפועל. על פני הדברים, די בכך על מנת להביא למסקנה שלא מתקיימים תנאי הסף לצורך עריכת הסדר מותנה (ע"פ 62104-07-17 **תמר נ' מדינת ישראל** (9.1.2017)) ומשלא התקיימו תנאי הסף ממילא לא נפל פגם בהחלטת המאשימה, שהיא הדרישה הראשונה במבחן התלת שלבי.

13. ואולם, הנאשם טוען בנושא זה שתי טענות. הראשונה, כי על המאשימה לנמק מדוע היא עותרת במקרה זה למאסר בפועל בעוד שבמקרים האחרים שהציג לא טענה כך. השנייה, במה נבדל מקרה זה מהמקרים שהציג, בהם הוצעו לחשודים הסדרים מותנים. לדידי, מדובר בשתי שאלות הכרוכות זו בזו, שכן אם עמדת המאשימה בדבר העונש המתאים לשיטתה התקבלה כנדרש, ממילא שלא נפל פגם בכך שלא הציעה לנאשם הסדר מותנה, שכן לא הייתה רשאית כלל לעשות כן. כמו כן, במצב זה התשובה לשאלה השנייה בדבר השוני בין מקרה זה לאחרים, ברורה מאליה.

14. אתחיל בעמדת המאשימה כי העונש המתאים במקרה זה כולל מאסר בפועל. אינני סבור כי המאשימה מחויבת לנמק בכל תיק מדוע זו עמדתה. אכן, מדובר בהודעה בעלת משמעויות הוותיקות שכן "הודעת תובע על כוונתו לעתור לעונש מאסר בפועל עשויה לגרום לנאשם לתחושת חרדה ומצוקה... לפיכך מתן הודעה על כוונה לעתור למאסר בפועל יעשה על פי שיקול דעתו של התובע לאחר שבחן את מכלול נסיבות התיק באופן **קונקרטי** ולגופם של דברים ומצא כי **קיימת אפשרות סבירה** לכך שהתביעה תעתור להטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשם, אם יורשע, לרבות מאסר שירוצה בעבודות שירות" (הנחיה מספר 3.13 **להנחיות פרקליט המדינה** (ההדגשות במקור - י.ט.)). התביעה נהנית מחזקת התקינות המנהלית ומשכך, חזקה שפעלה כדין עת החליטה שהעונש המתאים לשיטתה כולל מאסר בפועל, לרבות בעבודות שירות. השאלה אם המקרים עליהם הצביעה ההגנה סותרים חזקה זו, אינה אמורה להיבחן בנפרד מהשאלה השנייה אותה הציג הסנגור והיא האם יש במקרים אלו להוכיח אכיפה בררנית, שכן מדובר בשאלות שהן תמונת מראה. לשאלה משולבת זו אדרש אפוא להלן.

15. תיקון 66 כלל חידוש בדמות שקיפות מלאה בהליך סגירת תיק בהסדר מותנה. המחוקק חייב את רשויות התביעה לפרסם באתר האינטרנט שלהן פרטים בדבר תיקים שנסגרו בהסדר מותנה. ראו:

67ח. הפרטים שלהלן יפורסמו באתר האינטרנט של רשות התביעה הנוגעת בדבר, בדרך שתבטיח שקיפות לגבי הפעלת שיקול הדעת בקבלת ההחלטה לסגור תיק בהסדר, אך לא תזהה את החשוד או את נפגע העבירה:

- (1) דבר סגירת תיק בהסדר;
- (2) מהות העבירה ונסיבותיה, תיאור העובדות שבהן הודה החשוד וציון הוראות החיקוק שפורטו בהסדר;

(3) תנאי ההסדר

16. עובדה זו מקלה על נאשמים להציג בפני בית המשפט מקרים דומים, לשיטתם, בהם הוצעו הסדרים מותנים ולאטגר את המאשימה בטענה כי עניינם אינו שונה מהותית. ברגיל, כלי עבודתו של הסנגור לצורך טענה דומה היא בבקשה למאשימה למסור לו נתונים סטטיסטיים בדבר אופן פעולת רשויות התביעה (ע"מ 2668/15 **מדינת ישראל - משרד המשפטים נ' פרופ' הלל וייס** (18.11.2015)); פרופ' דפנה ברק ארז, **אכיפה בררנית: מן הזכות לסעד** (הסנגור 200, בעמ' 14), בעמ' 17). והנה במקרה זה הנתונים זמינים לציבור באופן חופשי. עם זאת, אין מדובר במידע שלם, שכן המאגר אינו כולל את המקרים בהם החשוד עמד בתנאי הסף, אך עדיין סברה המאשימה שעניינו אינו מתאים לעריכת הסדר מותנה, בין בשל חומרת הנסיבות ובין בשל כך שהעונש המתאים לדעתה הוא מאסר בפועל (שהוא מקרה פרטי של השאלה הראשונה).

17. הנאשם לא ביקש לקבל נתונים סטטיסטיים בדבר השאלה בכמה מקרים בעלי נסיבות דומות, הוחלט על הגשת אישום ולא על הסדר מותנה. המאשימה מבחינתה לא הציגה ביוזמתה מקרים שכאלו. כידוע, כאשר ההגנה מציגה דוגמאות בדבר מקרים בהם נקטה המאשימה בדרך שונה עם נאשמים אחרים, באופן המעלה חשש לקיומה של אכיפה בררנית, על המאשימה לנקוט באחת משתיים: "להרים את הנטל שעבר אליה לכאורה (בהתאם לקבוע בע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (10.9.2013)) ולהצביע על מקרים אחרים שסותרים את טענת ההגנה או לתת טעמים שיהיה בהם כדי להסביר את השוני במקרים שעליהם הצביעה ההגנה" (ע"פ 3996/15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.11.2015)).

18. המאשימה בחרה בדרך השנייה, היינו לספק הסברים בדבר השוני שבין מקרה זה לבין אלו עליהם הצביע הנאשם. נטען כי מדובר במקרים בעלי נסיבות שונות מבחינת מה שקדם לעבירה, חומרת הפגיעה, משך האלימות, חלקו של הנאשם וכיוצב'.

19. ההגנה הפנתה למספר רב של מקרים. אציין להלן מספר מקרים בלבד. בחלקם הנסיבות שונות על פני הדברים; בחלקם ההנמקה מבהירה את היטב את ההבדלים שבין המקרים; בחלקם התנהגות המתלון היא העושה את ההבדל; בחלקם חומרת הנזק; ובחלקם, יש להודות, קשה למצוא הבדלים מהותיים.

20. כך, במקרה אחד, מדובר היה במי שנקט אלימות כלפי מתלון שהקניטו והיה בעל "נסיבות אישיות מורכבות"; במקרה אחר המתלון "נתקל" קודם לכן בחשוד אשר השליך לעברו בתגובה כוסות וצלחות וצוין כי למתלון אין עניין בתיק; במקרה אחר מדובר היה בפקח תחבורה ציבורית אשר הפעיל כוח בלתי סביר כלפי נוסע אשר לא רכש כרטיס והיכה אותו בפניו (ולא נגרמה פגיעה בעניינו); במקרה נוסף היה החשוד דייר הסובל תדיר מרעש שגורם המתלון שהוא בעל פאב. אמנם מדובר היה במקרה אלימות קשה בו הוכה המתלון באגרוף ונגרם לו סדק באף, אך הוסבר כי נימוקי ההסדר נעוצים ברעש ממנו סובל החשוד הבוקע מעסקו של המתלון וכי מדובר במכה בודדת (שלא כבעניינו); במקרה נוסף מדובר היה במכת אגרוף אשר גרמה נפיחות בלבד ולא חתך; במקרה אחר מדובר היה בשתי מכות אגרוף אשר גרמו חתך בראש (ונסיבות אלו דומות לעניינו) אך ההסדר נומק בכך שהמתלון והנאשם יישרו את ההדורים, הנאשם שילם את האמבולנס שהוזמן וכן את הטיפול הרפואי והמתלון ביקש לסגור התיק; במקרה נוסף השליך נאשם טלפון על המתלון וגרם לו לדימום. ההסדר נומק בכך שהמתלון היה שיכור והציק לנאשם שהוא צעיר כבן 20; במקרה אחר מדובר היה בנאשם שהיכה את המתלון במכות אגרוף וגרם לו חתך בשפה שהצריך תפירה וההסדר נומק בכך

שהנאשם נחבל אף הוא באירוע והנסיבות אינן חריגות בחומרתן; במקרה נוסף התפתח ויכוח בין הנאשם למתלונן על רקע כניסה למעלית. הנאשם נקט אלימות לא קלה כלפי המתלונן וגרם לו לחתך בראש, דמם ושפשופים. מקרה זה דומה יחסית לענייננו וצוין בנימוקי ההסדר כי הנסיבות אינן חריגות בחומרתן; במקרה אחר היכה הנאשם את חברו לעבודה באגרוף וגרם לו חתך בשפה. ההסדר נומק בכך שהנסיבות אינן חריגות בחומרתן והנאשם טען שהמתלונן נוהג להקניטו והשניים ממשיכים לעבוד יחדיו. כך היה גם במקרה דומה בו התפתח ויכוח בין שני עובדים במהלכו היכה הנאשם את המתלונן בראשו וגרם לו לחתך, נפיחות ושטף דם. ההסדר נומק בגיל צעיר, נסיבות שאינן חמורות והבעת חרטה.

21. הגם שבחלק מהמקרים קשה לראות מהחומר הגולמי שבפני הבדלים מהותיים בין המקרים השונים, אינני סבור כי מקרים אלו מבססים מסקנה לפיה המאשימה הפלתה את הנאשם באופן המצדיק התערבות בשיקול דעתה. כידוע, "אכיפת הדין אינה פעילות בעלת אופי מדעי, והשוואה בין מקרים אינה יכולה להיות מדויקת 'אחד לאחד'". (פרשת **ורדי**, חוות דעתה של השופטת ברק ארז). המאשימה מונחית בנושא זה על ידי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה, **הפעלת סימן א 1 לחסד"פ, "הסדר מותנה"** (עודכנה ביום 3.1.2019)) ובפרט סעיף 12 להנחיה בה מוגדר אופן הפעלת שיקול הדעת באמצעות הנסיבות שרשאי תובע לשקול לצורך בחינת האפשרות להציע הסדר מותנה לחשוד ובהן נסיבותיו אישיות, נסיבות ביצוע העבירה, תוצאותיה, התנהגות החשוד לאחר ביצועה ונסיבות אחרות.

22. בעניין הפעלת שיקול הדעת לצורך הגעה להסדר מותנה נקבע כי "מתחם שיקול הדעת המסור לתביעה בעניינים כגון דא הוא רחב. המשטרה ניתחה את נסיבות העניין, בחנה את הראיות, שקלה את חומרת המעשים [...] את הנזק שנגרם [...] והתחשבה בתכליות הענישה השונות. לאחר שעשתה כן, החליטה כי סגירת התיק בדרך של הסדר מותנה היא הפתרון המיטבי" (בג"צ 2572/18 **שרמיסטר נ' משטרת ישראל ואח'** (8.8.2019)). אכן, כפי ששיקול הדעת של המאשימה בהציעה הסדר מותנה (שזו המשיג על ההחלטה הוא המתלונן ובפני בג"צ) הוא רחב, כך גם נקודת המוצא כאשר המאשימה מחליטה שלא להציע הסדר מותנה אלא להגיש כתב אישום. עם זאת, במקרה האחרון מתחם ההתערבות בשיקול דעת הרשות רחב יותר, שכן הטענה אינה חרב (היינו שתוצאתה אינה הוראה להגיש כתב אישום נגד אחר) אלא מגן (הוראה לבטל את כתב האישום ולהציע הסדר מותנה) והיא נבחנת בהתאם לכללים הנוהגים בבקשות לסעד מן הצדק.

23. אינני סבור שהמקרים שהוצגו מאפשרים לבסס מסקנה בדבר התנהלות שיטתית של המאשימה החורגת מזו שננקטה כאן (עניין **פולדי פרץ**). מוכן אני להניח שקיימים מספר מקרים בהם הציעה המאשימה הסדר מותנה לנאשמים אחרים וכי קשה לראות הבדלים מהותיים בינם לבין עניינו של הנאשם. ואולם, אין די בכך על מנת לבסס טענה להגנה מן הצדק, בוודאי שלא כזו המצדיקה (כמבוקש) ביטולו של האישום וחיובה של המאשימה לסגור את התיק בהסדר. יש לזכור כי הטענה אינה לאכיפה בררנית בין שניים הנאשמים באותה פרשה, או בתיקים קשורים או קרובים מבחינה עניינית. מדובר בטענה לחוסר שוויון באופן הטיפול בתיקים שאינם קשורים ובעניין זה נקבע כי על מנת להביא למסקנה המצדיקה ביטול כתב אישום "נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשויות המינהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו" (**פרשת פולדי פרץ**, חוות דעתו של הנשיא גרוניס וראו גם דעתו בנושא של השופט (כתוארו אז) ג'ובראן). זאת לא הוכח, ומשכך לא נסתרה חזקת התקינות ממנה נהנית המאשימה.

24. אדגיש עוד בעניין זה, ודומה שכאן העיקר, כי המאשימה על שלוחותיה השונות מטפלת בעשרות אלפי מקרים בכל שנה ומעבר לכך. לעולם ימצאו מקרים דומים יחסית בהם ננקטה גישה שונה, למצער על פני הדברים. אכן, ראוי לשאוף לשוויון מלא ואולם בשל אופי הנושא, הנתון לא אחת להערכה על ידי גורמים שונים, הדבר אינו מעשי ושוב אחזור ואציין כי "אכיפת הדין אינה פעילות בעלת אופי מדעי, והשוואה בין מקרים אינה יכולה להיות מדויקת 'אחד לאחד'". (פרשת **ורדי**, חוות דעתה של השופטת ברק ארז).

25. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 3996/15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.11.2015):

"אכן, בעולם הריאלי אין לצפות ל"שלמות מעשית" בכגון דא - עם שהעיקרון הסולד נמרצות מאכיפה בררנית כמובן עמנו, מטעמי שיון, הגינות ושכל ישר. בידי התביעה הכללית כוח רב, ועל כוח זה להיות מופעל בהגינות, גם אם ככל גוף אין התביעה הכללית מושלמת; אין לי ספק שזו "רוח המפקד" בתביעה הכללית, ואין לי גם ספק שאין כל "כוונת זדון" בגישתה העקרונית. אך בחיי המעשה, ברי כי מקום שבו עמנו מאות רבות - אם לא למעלה מזה - של תובעים בין הפרקליטות, המשטרה, משרדי ממשלה ומשרדי עורכי דין בעלי הסמכת תביעה, יתכנו שגיאות העלולות ליצור רושם של אכיפה בררנית, גם אם לא בכוונת מכוון, ועל הדרגים הממונים לעמוד על המשמר, בהנחיות הכלליות ובטיפול קונקרטי. אכן, גם אם מוצגות על-ידי הסניגוריה כאן דוגמאות מסוימות להחלטות המשטרה רושם של בררנות, יתכן שהדבר נבע אם משיקול דעת מוטעה ואם מדגשים שונים גם במקום שאין להלם, תוך להיטות-יתר של תביעה במקום מסוים וגישה מתונה יותר במקום אחר. בעניין זה ההתערבות השיפוטית - שכמובן תיתכן - צריכה להיות במשורה ובזהירות בטרם הכרזה על "הגנה מן הצדק" ואכיפה בררנית; לעתים הדבר מתאים יותר - למשל - לחשודים ונאשמים שונים באותה פרשה, או לתיקים שיש ביניהם קרבה כזו או אחרת, וההעמדה לדין באופן שונה יוצרת תחושת עוול - אך לא בהכרח כך הדבר בהשוואה, העשויה להיות אקראית, בין תיקים ללא קשר ביניהם. ועדיין לא ננעלה הדלת, מקום שחש בית המשפט כי נוצר עוול באופן האכיפה."

26. כאמור, דברים אלו יפים לענייננו. אינני סבור שהמקרה מותיר תחושה של הפליה ובוודאי שאין בו ליצור תחושה של אי צדק משווע כלפי הנאשם באופן המצדיק את ביטול האישום וכפיית עריכת הסדר מותנה עמו. משכך, הבקשה נדחית.

27. הצדדים מוזמנים להקראה ומתן תשובה לאישום **ליום 16.12.20 שעה 09.30**.

ניתנה היום, י"ז תשרי תשפ"א, 05 אוקטובר 2020, בהעדר
הצדדים.